

Het uur van de profeet

Van Håkan Östlundh verscheen eveneens
bij Ambo|Anthos *uitgevers*

De winter van de profeet

Meld je aan voor onze nieuwsbrief om op de hoogte te blijven van
de nieuwste boeken van Ambo|Anthos *uitgevers* via
www.amboanthos.nl/nieuwsbrief.

Håkan Östlundh

Het uur van de profeet

De Profeettrilogie, deel twee

Vertaald uit het Zweeds door

Tineke Jorissen-Wedzinga

Ambo|Anthos
Amsterdam

ISBN 978 90 263 5283 6

© 2019 Håkan Östlundh by Agreement with Grand Agency

© 2021 Nederlandse vertaling Ambo|Anthos uitgevers,

Amsterdam en Tineke Jorissen-Wedzinga

Oorspronkelijke titel *Den falska profeten*

Oorspronkelijke uitgever Polaris

Omslagontwerp Roald Triebels, Amsterdam

Omslagillustratie © Abigail Miles / Arcangel Images

Foto auteur © Henric Lindsten

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen

Wat eraan voorafging

Elias Krantz heeft een andere identiteit aangenomen. Onder de naam Tom White – codenaam de Profeet – probeert hij dicht bij Eric Hands te komen. Die man is namelijk verantwoordelijk voor de dood van Elias' vader, Anders Krantz.

Anders had een geluidsopname in handen gekregen met de stemmen van Eric Hands, eigenaar van de Atlasgroep, en Henning Eriksson, partijsecretaris van de sociaaldemocraten. De opname bewees dat deze twee zich schuldig hadden gemaakt aan corruptie. De volgende dag werd Anders fataal: hij kwam om het leven bij een bomaanslag.

In opdracht van inlichtingendienst het Kantoor gaat Elias in het leven van Eric infiltreren om hem te ontmaskeren.

Op een steenworp afstand in het donker ligt de Middellandse Zee, zilt geurend, ingetogen zuchtend wanneer ze zich terugtrekt van de stranden. Vlak achter hem is de strandboulevard La Croisette met zijn palmen, pijnbomen en de verlichte gevels van de luxe-hotels. Het is 22 augustus. Elias zit op het terras van het Martinez met William Retzius en twee halflege glazen gin-tonic. Het Zweedse seizoen aan de Riviera loopt op zijn eind terwijl het Franse op zijn hoogtepunt is.

Hij voelt zijn mobiel trillen en haalt hem uit de binnenzak van zijn colbert. Het begint hem te duizelen als hij ziet dat het Ylva is, ook al verschijnt om veiligheidsredenen de naam 'Jenny' op het display.

'Neem maar op,' zegt Wille, 'ik moet toch even naar de wc.'

Wille laveert tussen de tafeltjes door. Elias frunnikt aan zijn mobiel. Zal hij opnemen? Wille kan elk moment terugkomen. Hij wil niet dat hij meeluistert als hij met Ylva praat.

Elias logeert in een kleine suite van Hotel Martinez in Cannes. De kamer heeft een Frans balkon en de openslaande deuren bieden een fraai uitzicht op de Middellandse Zee, die op een windstille zomerdag eigenlijk meer turkoois is dan azuurblauw. De stad draait op volle toeren, vol ingevlogen toeristen, een bonte mengeling van Frans dagelijks leven, decadente overconsumptie en chartertoe-

risme. Elias heeft William Retzius twee weken geleden leren kennen. Wille is rechtenstudent. Hij is afkomstig uit een welgestelde familie in Stockholm, zijn beide ouders zijn advocaat, maar ze zijn niet zo vermogend als de families van veel van zijn vrienden, en juist vanwege die vriendenkring werkt Elias er hard aan om Willes vriend te worden.

Dat betekent tot nu toe vooral tot in de kleine uurtjes feesten bij La Baoli en de Gotha Club, tussendoor brunchen bij peperdure restaurants en een keertje waterskiën, dat hij tegen alle verwachtingen in met goed fatsoen heeft doorstaan.

Hij moet zijn volwassenheid telkens opnieuw bewijzen, in de vorm van alcoholconsumptie, lichamelijke prestaties, aantrekkingskracht en financiële draagkracht. Althans, zo ervaart Elias het, maar voor Wille en zijn vrienden is het wellicht zo'n vanzelfsprekend deel van hun leven dat ze er niet eens bij stilstaan.

De nooit opdrogende stroom sterke drank en champagne is op de een of andere manier het moeilijkst. Na de operatie is Elias te verstaan gegeven matig te zijn met alcohol, drank het liefst helemaal te vermijden. Er zijn intussen zeven maanden verstreken sinds ze de tumor uit zijn hoofd hebben verwijderd, maar toch heeft hij geen zin om zijn hersenen bloot te stellen aan chemische substanties als het niet per se hoeft. Bovendien moet hij scherp blijven voor zijn opdracht.

Hij kijkt om zich heen voordat hij discreet zijn glas leeggooit in een grote pot met een sprietige palm.

Elias heeft Wille leren kennen in de strandbar van het Martinez. Sindsdien heeft hij zich langzaam maar zeker dichterbij weten te manoeuvreren, hij haakt altijd aan als Wille met voorstellen komt, zoals waterskiën, en is ook al met eigen initiatieven gekomen zonder al te opdringerig te lijken – ze zijn een paar keer wezen brunchen en hij heeft een zevengangendiner georganiseerd in een oud kasteel in de bergen, waarvan het dak openging zodat ze de sterrenhemel konden zien toen het dessert werd opgediend. Bij die laatste

gelegenheid had hij een clubje van vijf personen meegenomen en had hij de rekening betaald.

De avond is jong en het zal nog heel lang duren voordat deze voorbij is. Elias wenkt een ober en bestelt weer een drankje, zodat dat gebracht zal worden tegen de tijd dat Wille terugkomt. Hij moet de indruk wekken dat hij er zin in heeft, dat iemand als hij niet in een leeg glas zit te staren.

Hij stopt zijn mobiel weer in de zak van zijn jasje. Hij draagt een versleten 501, bruine Weston-mocassins en een donkerblauw colbertje over een lichtblauw, open Charvet-overhemd. Hij heeft half-lang haar, achterovergekamd, niet al te verzorgd, en een vintage Omega om zijn pols die een erfstuk van zijn vader moet voorstellen. Een soort standaarduniform voor jonge, financieel zorgeloze mannen uit Parijs.

Wille kleedt zich volgens het Stockholmse equivalent. Hij loopt rond in afgetrapte canvas sneakers, jeans en een informeel, wit linnen overhemd, en zijn kroezige kastanjebruine lokken leiden hun eigen leven. Maar Elias moet het zekere voor het onzekere nemen. Hij wil er liever niet bijlopen als een kopie, maar opvallen en excentriek overkomen is het laatste wat hij wil. Zijn Franse stijl moet voldoende zijn om hem persoonlijkheid te geven. Vandaag is hij zelfs in een kleurige bermuda naar La Croisette geweest. Daarvoor moest hij heel wat tegenzin overwinnen.

Hij voelt een hand op zijn schouder wanneer Wille langs hem heen loopt en op de stoel tegenover hem ploft.

Wille steekt een Pall Mall op en blaast de rook zorgvuldig de andere kant op, terwijl de ober Elias' nieuwe drankje op tafel zet. 'Dat moet je maar laten staan of snel naar binnen gieten,' zegt Wille.

'Hoezo?'

'We gaan door.'

Elias fronst vragend zijn wenkbrauwen.

Wille grijnst breeduit. 'Je vindt het vast leuk.'

Meer zegt hij niet.

‘Oké, je gaat op de geheimzinnige toer,’ zegt Elias. Hij wenkt de ober, deze keer om te betalen.

‘Gut, kijk niet zo bang,’ zegt Wille lachend.

Kijkt hij echt bang? Hij moet zijn mimiek beter leren beheersen.

Wille slaat zijn handen eenmaal tegen elkaar, een tic die hij heeft wanneer hij lacht.

Ze lopen gehaast in oostelijke richting over La Croisette, Wille met de sigaret in zijn mondhoek en iets dwingend in zijn lange passen. Elias vraagt zich af of het weer een partynacht zonder resultaat zal worden. Hij weet dat het verkeerd is om zo te denken. Dat hij in zo’n korte tijd zo close is geworden met Wille is op zich al een resultaat, en hij is zich er terdege van bewust dat hij deze vriendschap misschien maanden moet blijven onderhouden voordat hij zijn doel heeft bereikt.

Wille is sympathiek en gezellig in de omgang, maar dat eeuwige, enigszins monotone gefeest is mentaal vermoeiend. Elias vraagt zich af wat het Wille oplevert. Is hij alcoholist, is het zo simpel? Of zijn het de meiden die hij mee weet te krijgen naar zijn hotel?

*We’re up all night to the sun,
we’re up all night to get some.
We’re up all night for good fun,
we’re up all night to get lucky.*

De vijf jaar oude Daft Punk-hit is vaste prik op de Franse dansvloer. *Get lucky.*

Willes telefoon gaat. Hij haalt hem snel tevoorschijn en drukt hem tegen zijn oor.

Ze slaan rechts af in de richting van de haven, La Croisette verlicht achter hen, het majestueuze Carlton als een paleis met wapperende vlaggen boven de pompeuze entree. In de baai glinsteren de lichtjes van boten die voor anker liggen.

‘Dus de buitenste kade en dan wachten we daar,’ zegt Wille in zijn mobiel. ‘Nee, maar...’

Hij wordt onderbroken, hapt naar lucht om er weer tussen te komen.

‘Oké, ik snap het. Tuurlijk, begrepen. Dan wachten we daar, Tom en ik. Nee, nee, nee, hij is superchill, dat zul je...’

Hij knikt en humt tegen degene die aan de andere kant maar doorratelt.

‘Oké, nice.’

Hij drukt het gesprek weg en kijkt Elias voldaan aan. Zonder dat hij zich er zelf van bewust lijkt, heeft Wille zijn looptempo nog verder verhoogd. Elias heeft hem zo niet eerder meegemaakt, zo opgewonden.

‘Je vindt Richard vast aardig,’ zegt hij.

Het is alsof Elias ter plaatse bevriest, met zijn ene been in de lucht zwevend. Een paar seconden wordt het doodstil, alsof zijn gehoor er opeens mee stopt. Dat komt langzaam terug, waardoor hij de geluiden ook weer hoort: het ruisen van het verkeer, het gelach uit de bars en de conversaties, die mooi klinken in het Frans.

Richard. Het is maar een naam. Er zijn veel mensen die Richard heten, maar William Retzius is goed bevriend met Richard Hands, uitgesproken als ‘Rikard’ met een k voor zijn Zweedse vrienden, en dat is ook de enige aanleiding dat Elias de laatste twee weken zijn best heeft gedaan om met Wille aan te pappen.

Richard Hands, de zoon van Eric Hands, die een meerderheidsbelang heeft in het Atlasconcern en er uiteindelijk voor verantwoordelijk is dat Elias’ vader op 16 januari van dit jaar in Sarajevo door een bom om het leven is gekomen.

Hij voelt zich licht in zijn hoofd, zoals hij daar in hetzelfde tempo als Wille over het trottoir loopt. Is de alcohol hem toch naar het hoofd gestegen, ondanks zijn leeggooi-trucje, of is het de situatie die hem plotseling te veel wordt? Daarnet was hij nog bang dat het maanden zou duren om iets te bereiken, nu lijkt het veel te snel te

gaan en hij zou diep in zijn hart een smoesje willen verzinnen om zich terug te trekken.

Maar dat komt niet in Frage. Dit is misschien de enige kans die hij krijgt.

Ze passeren rijen motorjachten zo groot als de kleinste veerboten naar Finland, of als motorboten die zijn getroffen door een soort elephantiasis. Het lijkt alsof ze moeten worden bestuurd door titanen en wellicht is dat ook het gevoel dat de eigenaren willen oproepen.

Elias vraagt zich af of ze op weg zijn naar een van die boten, maar bij de meeste is het rustig en stil aan boord, brandt er geen licht. Op slechts een paar van de grootste bespeurt hij personeel dat de wacht houdt aan dek, maar ook daar lopen ze langs.

De zee ruikt naar zout, maar ook naar wier en iets hondsdagenbedompts. Een storende herinnering aan vergankelijkheid die in de lucht blijft hangen tot de herfst het water doet afkoelen.

Ze lopen helemaal tot aan het eind van de steiger. *Dan wachten we daar*, heeft Wille gezegd met iets onderdanigs in zijn stem.

‘Gaan we het water op?’ vraagt Elias.

‘Yes.’

Wille steekt weer een sigaret op, wil Elias er ook een aanbieden, maar bedenkt zich met een verontschuldiging gebaar. Het vlammetje van zijn aansteker licht op en laat een brandende oranje gele punt achter, die in het tempo van Willes gebaren rondzwaait in het donker.

‘Wie is die Richard?’ vraagt Elias.

‘Je vindt hem vast aardig,’ herhaalt Wille, maar hij geeft geen verdere informatie.

Na een tijdje horen ze het geluid van een motor in de baai. Het komt snel dichterbij en Elias hoort dat het een soort RIB-boot is die planerend over het kalme wateroppervlak glijdt.

Hij draait zich om en ziet een glanzend witte zodiac met zon-

nedak gas terugnemen en met het zachte achtergrondgerommel van twee zwarte Mercury's van elk 225 pk langzaam naar de hoge kade varen.

'Richard!'

Wille steekt een hand op als groet en loopt naar de kaderand, bereid om een touw aan te pakken, maar de schipper, een blonde knul van hun leeftijd, laat het roer los en houdt de boot met één hand tegen de kade, en wenkt hun met zijn vrije hand aan boord te komen.

'Kom!'

Wille gaat eerst, Elias er vlak achteraan. Hij zet een voet op het rubber van de boot en voelt Richards steunende hand vlak boven zijn elleboog voordat hij verder omlaag op het dek springt. Er is nog iemand aan boord, een meisje, ook zij is zo rond de vijftientig, al is dat lastig met zekerheid te zeggen. Ze heeft lang, blond haar in subtiele krullen en is gekleed in een oogverblindend witte jumpsuit. Ze zit op de achterste bank.

Wanneer Wille en Richard elkaar hebben omhelsd met een jongensachtige hug en ze een lange reeks begroetingen hebben uitgewisseld, steekt Richard zijn hand uit naar Elias.

'Richard Hands, leuk je te ontmoeten.'

'Tom White, insgelijks.'

Het voelt alsof hij zijn evenwicht gaat verliezen, overboord zal vallen in het zwarte water. Hij is het echt, Richard Hands, de zoon van de moordenaar.

'Tóm White, dus niet Máx White – van de tandpasta,' zegt Richard vlug. Hij slaat meteen een hand voor zijn mond. 'Ik flap er ook altijd alles uit, sorry. Welkom aan boord.'

Hij omklemt Elias' schouder, begint luid te lachen en lijkt beslist niet schuld bewust. Het meisje op de bank kijkt hem verwijtend aan, maar moet vervolgens ook lachen. Ze staat op en komt naar Elias toe.

'Jennifer McNamara,' zegt ze in het Engels, met een duidelijk Amerikaans accent. 'Trek je maar niks van hem aan. Hij heeft Tourette, zeg maar.'

Ze moet aardig wat Zweeds verstaan. Hij kan haar Amerikaanse dialect niet plaatsen, hééft ze eigenlijk wel een dialect, dus hij gokt op de westkust.

‘Tom White, aangenaam.’

‘White, ben je Engelsman?’

‘Mijn vader was Engelsman. Nou ja, zijn familie, ver terug.’

‘Ga zitten, dan vertrekken we,’ zegt Richard beslist, en hij wijst op de bank.

Ze nemen alle drie plaats, Elias in het midden.

‘Wás?’ vraagt Jennifer.

‘Ja, hij is dood.’

‘Ach, dat spijt me.’

‘Bedankt. Het is al lang geleden.’

Richard stuurt weg van de steiger en draait meteen het gas helemaal open. De boot planeert en stuift weg door de baai. De beide motoren bulderen vlak achter hen. Dat komt Elias goed uit. Wille kan hem niet horen wanneer hij naar Jennifer vooroverbuigt en in haar oor schreeuwt: ‘Waar gaan we heen?’

‘Heeft William dat niet gezegd? De vader van Richard heeft zijn jacht daar verderop liggen.’

Het voelt alsof Elias’ hart op hol slaat. Hij haalt een keer langzaam en diep adem, dankbaar dat het gebulder van de motoren alle zinnige conversatie onmogelijk maakt, want hij heeft momenteel geen idee wat hij moet zeggen.

Hij was ervan uitgegaan dat hij Richard dit najaar vroeg of laat wel een keer zou ontmoeten, en hem in het gunstigste geval ook zou leren kennen. De rest was een pure gok. Nu lijkt het erop dat hij zijn doel al na een paar weken bereikt.

Over niet al te lange tijd zal hij oog in oog staan met Eric Hands. Hij is er niet klaar voor.

Karolina Möller heeft zelden slaapproblemen. Tijdens haar opleiding heeft ze geleerd te ontspannen en met behulp van autosuggestie snel in slaap te kunnen vallen, ook wanneer de omstandigheden niet optimaal zijn. Slaap is essentieel. Wie uitgerust is, heeft een groot voordeel op degene die niet heeft geslapen.

Maar Karolina slaapt licht.

Daardoor wordt ze onmiddellijk wakker als haar horloge met een discrete trilling een alarmsignaal geeft. Ze steekt haar hand uit naar haar mobiel op het nachtkastje, kijkt aandachtig op het scherm en constateert al snel dat de buitendeur op de begane grond openstaat. Karolina woont op de bovenverdieping van een tweegezinshuis op het eiland Långholmen, een oud, vrijstaand geel houten huis schuin boven de scheepswerf. Ze neemt een kostbare seconde de kamer in zich op en spitst haar oren. Op de trap is niets te horen. Als er iemand op weg is naar boven gaat de indringer rustig en voorzichtig te werk. Met andere woorden: ze heeft tijd om na te denken voor ze actie onderneemt.

Karolina steekt haar rechterhand uit en maakt haar pistool los uit de bevestiging onder het bed. Zij behoort tot de weinige gewapende rijksambtenaren die hun wapen niet in een kluis op het werk hoeven achter te laten, maar het dag en nacht mogen dragen. Dat komt, behalve door de veiligheidssituatie, doordat ze in principe

vierentwintig uur per dag dienst heeft, of in elk geval altijd inzetbaar moet zijn zonder tijdrovende omwegen langs het politiebureau waar haar wapen achter slot en grendel ligt.

Met het pistool in haar rechterhand beweegt ze zich geruisloos door de ruimte en blijft bij de deur staan. Er zit al een kogel in de kamer van haar pistool, ook dat valt buiten de gebruikelijke regels, maar als ze midden in de nacht snel uit bed moet komen en zich moet bewapenen, is het heel praktisch dat haar pistool meteen schietklaar is. Met een kogel in de kamer wint ze niet alleen tijd, maar voorkomt ze ook dat ze zichzelf verraadt door de metaalachtige, ontmaskerende klik van een wapen dat wordt ontgrendeld.

Ze spiedt in de richting van de woonkamer. Haar ogen zijn nog niet gewend aan het donker. Er sijpelt een zwak licht van de straatlantaarns rond de Pålsund door de erker in de woonkamer, maar achter haar, in de richting van het eiland, is de duisternis compact. Hoort ze daar niet een licht gekraak van een traptrede? Er beweegt zich iets daarbeneden.

Ze drukt zich dichtert tegen de muur aan, overweegt of ze de ander zal verrassen door het licht aan te doen en haar wapen omlaag te richten naar het trappenhuis, of dat ze zal blijven staan waar ze staat. Ze besluit dat laatste te doen. Als ze het licht aandoet, riskeert ze zelf verrast te worden, misschien door een wapen dat in paniek wordt afgevuurd. Als ze afwacht, kan ze haar vijand zien in het licht van de straatlantaarns en kan ze hopelijk ook zien of, en zo ja hoe, hij of zij gewapend is.

Ze steekt haar pistool in de lucht en schuift een decimeter opzij om in de richting van de trap te kunnen kijken. Ze is totaal onvoorbereid op het schot dat de stilte doorbreekt. Haar oren suizen en ze werpt zich op de grond, en lost onmiddellijk twee slordig gerichte schoten het donker in.

Ze ervaart vanuit de kamer niets anders dan de droge echo van de knallen van de munitie, pakt haar wapen in een betere greep, richt het zorgvuldig op de trap, houdt het nu lager en vuurt snel

achter elkaar twee schoten af, wat later nog eentje.

Een lichte bons en wat gehijg bereiken haar van de andere kant van de kamer. Het is een paar seconden doodstil, daarna valt er iets zwaars de trap af. Geritsel van kleding en een hard gebonk tegen de treden, daarna wordt het weer stil.

Met de prikkende kruitlucht in haar neus loopt Karolina in het donker voorzichtig naar de trap. Ze blijft staan, wacht af, luistert, maar hoort niets. Geen getik of gekraak, geen ademhaling. Ze stopt boven aan de trap. In een ononderbroken beweging zet ze de laatste stap naar de schakelaar, doet het licht aan en stapt naar voren, haar wapen in beide handen, omlaag gericht. Ze draagt niets anders dan een T-shirt en een slipje en voelt zich ondanks het pistool behoorlijk weerloos.

Helemaal beneden, achter de buitendeur, ligt een ogenschijnlijk levenloos lichaam dubbelgeklapt. Er zitten bloedspetters op de muur links van de trap. Daar moet hij gestaan hebben toen hij werd geraakt. De man is van top tot teen in het zwart gekleed en draagt een gebreide muts die tot aan zijn wenkbrauwen omlaag is getrokken. Op de grond naast hem groeit een plas van iets glanzends en donkers, het glimt in het licht van de plafondlamp.

Zijn rechterhand ligt op de trede boven zijn hoofd. Ze kan geen wapen zien, misschien is het onder hem terechtgekomen toen hij de trap af tuimelde, wellicht houdt hij het in zijn linkerhand, gereed om af te vuren als ze dichterbij komt. Hij ziet er weliswaar niet erg strijdlustig uit, maar dat kan schijn zijn.

Ze blijft staan om hem te bestuderen. Het lijkt er niet op dat hij ademt, ook al is dat lastig op te maken zoals hij daar ligt.

Wanneer ze daar zo'n halve minuut staat, gaat de buitenlamp van de burens aan. Het licht valt door de ruit in Karolina's deur naar binnen en verlicht de onderkant van de trap.

'Karolina, ben jij dat? Gaat het goed daar?' hoort ze aan de andere kant van de deur.

'Ja hoor, niets aan de hand!' roept ze.

‘Zeker weten dat alles in orde is? Ik wilde net de politie bellen.’

‘Nee nee, dat hoeft niet, ik red me wel.’

Het zou de zaak alleen maar ingewikkelder maken als er een politiepatrouille zou komen. En als de meldkamer het woord ‘schotwisseling’ hoort, komen er zeker drie wagens. Minstens.

‘Ga maar weer naar binnen, daar zijn jullie veiliger!’ roept ze. ‘Ik kom naar beneden.’

Dat is weinig geruststellend, maar de burens moeten vooral niet naar buiten gaan. Ze kan niet uitsluiten dat de man die als een zak aardappels onder aan de trap ligt buiten geen handlangers heeft. Voor de burens is zij van de politie, en hopelijk is het voldoende dat iemand van de politie zegt dat ze de politie niet hoeven te bellen.

‘En doe het licht uit.’

Ze loopt snel de trap af, nog steeds met haar pistool op de man daarbeneden gericht, hurkt neer, plaatst een knie in de rug van de man en laat haar hele gewicht daarop rusten voor het geval hij onvermoed kracht over zou hebben voor een verrassingsaanval. Ze voelt in zijn hals naar zijn hartslag. Niets.

‘Daarbuiten,’ verduidelijkt ze.

De buitenverlichting van de burens gaat uit.

Karolina draait het lichaam om. Daar ligt inderdaad een wapen, het zit onder het bloed. Het ziet er opvallend uit en als ze ernaar reikt, begrijpt ze dat het een handvuurwapen met nachtvizier is. Niet iets waar Jan en alleman mee rondrent. Het is echt iets aparts, ook in meer gespecialiseerde kringen. Een geavanceerd wapen in handen van een man die doodleuk door een deur met alarm naar binnen is geklost.

Karolina trekt een dunne jas van een hangertje, doet hem aan en snoert de ceintuur vast. Ze laat zich weer op haar hurken zakken, duwt de deur open en speurt met behulp van het nachtvizier op het wapen van de man de omgeving af. Wanneer ze zich veilig voelt, legt ze het wapen op de kapstok, nadat ze het magazijn en het patroon in de kamer eruit heeft gehaald, en ze veegt het bloed dat ze

aan haar vingers heeft gekregen af aan de broekspijp van de man.
Haar eigen wapen stopt ze in haar jaszak.

Ze heeft een heleboel uit te leggen aan haar burens. En ze zit met een stoffelijk overschot op de mat in de hal.

Ze varen met hoge snelheid de baai uit. De boot trilt aan alle kanten en Elias hoopt dat Richard weet wat hij doet. Hij lijkt niet helemaal nuchter, draait zich om en lacht breeduit naar – in eerste instantie – Jennifer. Naar Elias' idee kijkt hij een beetje te lang hun kant op terwijl de boot met dertig, veertig knopen in tegenovergestelde richting voortraast.

Maar waar Elias zich het meest druk om maakt, is niet dat ze een rots zullen raken of op een andere manier averij oplopen. Nee, dat is de ontmoeting met Eric Hands.

Hij probeert zich voor te bereiden. Wat hij moet zeggen en hoe hij zich moet gedragen heeft hij in een aantal verschillende rollenspellen geoefend. Hij is Tom White en Tom White moet niet op zijn benen staan te trillen als hij voor de rijken en machtigen van de wereld staat. Maar hoe de ontmoeting met de moordenaar van zijn vader hem zal afgaan, is een heel ander verhaal.

Wille port hem met zijn elleboog in zijn zij en knikt naar voren. Elias speurt de nacht in en ziet recht voor zich een groot motorjacht opdoemen. De dekverlichting brandt en de ankerlantaarn heeft in het duister wat weg van een rood oog. Het is een lang, mooi schip met zwarte beplanking.

Elias sluit zijn ogen tegen de vaartwind, maar eigenlijk doet hij het vooral om de rust te vinden die hem moet helpen zichzelf niet